

พระราชบัญญัติจ้างกอบ

ในเขตต์จัดบำรุงสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก

พุทธศักราช ๒๔๗๑

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้า
เจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้า ๆ สั่งว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่าสมควรจะจัดหาเงินสำหรับบำรุง
สถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก ตามความมุ่งหมายแห่งพระ
ราชบัญญัติการจัดบำรุงสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก พุทธศั
กราช ๒๔๖๕

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทมาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติจังกอบในเขตต์จัดบำรุงสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก พุทธศักราช ๒๔๗๑

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาที่ดินและโรงเรือนภายในเขตต์ซึ่งระบุไว้ในพระราชบัญญัติการจัดบำรุงสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก พุทธศักราช ๒๔๖๕ นั้น ให้เสียจังกอบเป็นรายปีตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ เพื่อการเก็บจังกอบตามพระราชบัญญัตินี้ ให้สภาจัดบำรุงสถานที่ชายทะเลทิศตะวันตก (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่าสภา) จัดประเภทที่ดินในเขตต์ซึ่งได้กล่าวแล้วเป็น ๓ ประเภท คือ ประเภท ก. ประเภท ข. ประเภท ค. ตามมากและน้อยแห่งความสะดวกอันสภาได้จัดให้มีขึ้นแล้วและให้มีแผนที่แสดงประเภทที่ดินนั้น ๆ ไว้ ณ สำนักงานของสภา

มาตรา ๕ จังกอบที่ดินมีอัตราดังต่อไปนี้

ประเภท ก. ไร่ละสองบาทต่อปี

ประเภท ข. ไร่ละหนึ่งบาทต่อปี

ประเภท ค. ไร่ละห้าสิบสตางค์ต่อปี

มาตรา ๖ ในการคำนวณที่ดินเพื่อกำหนดจังกอบนั้น ท่านว่าเศษของไร่มีจำนวนสองร้อยตารางวาหรือต่ำลงมา ให้คิดเป็นกึ่งไร่ เศษเกินกว่าสองร้อยตารางวา ให้คิดเป็นหนึ่งไร่

มาตรา ๗ ที่ดินแปลงใดได้มีหนังสือสำคัญสำหรับที่ดินแล้ว ท่านว่าให้ถือเนื้อที่ดินในหนังสือสำคัญนั้นเป็นหลักฐานในเบื้องต้นสำหรับการคำนวณจังกอบ

มาตรา ๘ ที่ดินแปลงใดยังไม่มีหนังสือสำคัญ ให้สภาจัดการรังวัด

มาตรา ๙ สภามีอำนาจเปลี่ยนแปลงประเภทที่ดินเป็นครั้งคราว ตามความเปลี่ยนแปลงเป็นมากและน้อยแห่งความสะดวกอันสภาได้จัดให้มันขึ้นแล้ว

มาตรา ๑๐ จังกอบโรงเรือนนั้นท่านให้คิดตามประเภทที่ดินซึ่งปลูกสร้างโรงเรือนนั้น ๆ คำนวณตามพื้นที่ซึ่งหลังคาและชายคาคลุมถึงดังต่อไปนี้

ประเภท ก. ห้าสตางค์ต่อหนึ่งตารางเมตรต่อปี

ประเภท ข. สามสตางค์ต่อหนึ่งตารางเมตรต่อปี

ประเภท ค. สองสตางค์ต่อหนึ่งตารางเมตรต่อปี

แต่โรงเรือนซึ่งคลุมเนื้อที่น้อยกว่า ๑๐ ตารางเมตร ให้ยกเว้นจังกอบ

มาตรา ๑๑ ที่ดินและโรงเรือนซึ่งระบุต่อไปนี้ ให้ยกเว้นจังกอบ คือ

ก. ที่ดินและโรงเรือนซึ่งใช้เป็นบุนานีสถาน

ข. กุฎีพระสงฆ์

ค. โรงเรียนรัฐบาลและประชาบาล

ฅ. โรงพยาบาลของรัฐบาล

ง. สำนักงานของรัฐบาล

มาตรา ๑๒ ให้สภามีอำนาจดเก็บจังกอบที่ดินและโรงเรือนซึ่งสภาเห็นว่ามีความไม่สมควรที่จะเสียจังกอบ

มาตรา ๑๓ ในการสำรวจเก็บจังกอบตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าหน้าที่ซึ่งสภาได้แต่งตั้งนั้นมีสิทธิเข้าไปในที่ดินหรือโรงเรือนในเขตที่เก็บจังกอบได้ในเวลากลางวัน แต่ต้องแจ้งความให้เจ้าของ หรือ ผู้ที่อยู่ในที่นั้น ทราบล่วงหน้าตามสมควร

มาตรา ๑๔ ให้สภาทำบัญชีรายนามเจ้าของพร้อมทั้งรายการบอกประเภทที่ดินกับจำนวนเงินที่จะต้องเสียจังกอบตาม

พระราชบัญญัตินี้ และให้แสดงบัญชีเปิดเผยไว้ณสำนักงานของสภา

มาตรา ๑๕ ให้สภาส่งคำแจ้งความไปยังเจ้าของที่ดินและหรือโรงเรือนทุกรายให้ทราบจำนวนเงินจังกอบที่จะต้องเสียตามพระราชบัญญัตินี้

ตามมาตรา^{นี้} ท่านให้ถือว่าสำนักที่อยู่ของเจ้าของอยู่ในที่ดินนั้น ๆ นอกจากเจ้าของจะได้มาจดทะเบียนบอกสำนักที่อยู่ของตนเป็นอย่างอื่นไว้ณสำนักงานของสภา

มาตรา ๑๖ จังกอบตามพระราชบัญญัตินี้ จะต้องเสียภายในกำหนดวันที่ ๑ เดือนตุลาคม ทุกๆ ปี

จังกอบรายใดค้างชำระหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันครบกำหนดให้สภามีหนังสือแจ้งความไปยังเจ้าของว่า ถ้าไม่ชำระให้เสร็จภายในสิบสี่วันนับแต่วันที่ได้รับคำแจ้งความนั้น สภาจะจัดการฟ้องต่อศาล เมื่อพ้นกำหนดนั้นแล้ว ถ้าเจ้าของยังไม่ชำระเงิน จึงให้สภาฟ้องต่อศาลได้

มาตรา ๑๗ ให้สภามีอำนาจออกกฎข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎข้อบังคับนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้เป็นอันใช้บังคับได้

ประกาศมาณวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๗๑ เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน